

ВЕНЦЕСЛАВ КОНСТАНТИНОВ
ЕЛЗЕ ЛАСКЕР-ШЮЛЕР

chitanka.info

Елзе Ласкер-Шюлер (1869–1945) е немска поетеса, белетристка, есеистка и автор на театрални пиеси, родена в Елберфелд край Вупертал в семейството на заможен banker. По майчина линия произлиза от испански евреи — сефаради, а дядо ѝ е бил главен равин в синагога. Поетесата рано напуска родния си дом и се преселва в Берлин, за да се посвети изцяло на живописата и литературата.

Там излиза първата стихосбирка на Елзе Ласкер-Шюлер „Стикс“ (1902), последвана от „Седмият ден“ (1905). В Берлин поетесата сътрудничи на експресионистичните списания „Ди Акцион“ и „Дер Щурм“, както и на списанието на Карл Краус „Ди Факел“. Тясно приятелство я свързва с много от най-значимите берлински писатели и художници като Теодор Дойблер, Оскар Кокошка, Франц Марк, Франц Верфел, Георг Тракл, а към поета Готфрид Бен тя изпитва дълбока и безутешна любов. След два неуспешни брака Елзе Ласкер-Шюлер се затваря в себе си и заживява единствено за творчеството си. Изнася лекции в Мюнхен, Цюрих, Виена и Прага, пътува и в Съветския съюз. В 1932 г. получава авторитетната литературна награда „Хайнрих фон Клайст“ за „непреходните ценности в нейната поезия“. Когато в страната се установява властта на националсоциалистите и творбите ѝ са официално забранени, поетесата напуска Германия и през Египет се преселва в Палестина, където в Йерусалим завършва живота си в усамотение и бедност.

Елзе Ласкер-Шюлер е смятана за родоначалник на литературния експресионизъм, изразен в стихосбирката ѝ „Моите чудеса“ (1911). Творбите ѝ, често илюстрирани от самата нея, са проникнати от мрачното съзнание за непоправимата разруха на междучовешките отношения — отмирането на любовта поетесата възприема като край на света. В стиховете ѝ границата между „поезия и истина“ се стапя в едно въображаемо царство на словесна музика с мистично, фантастично и екзотично звучене, породено от ориенталски и юдейски съновидения. Особено характерни са поетическите ѝ книги „Староеврейски балади“ (1913), „Куполът“ (1920), „Тива“ (1923), „Концерт“ (1932) и — последната — „Моето синьо пиано“ (1943). Карл Краус нарича Елзе Ласкер-Шюлер „най-яркото и най-непроницаемо лирическо явление на модерна Германия“. В чест на поетесата провинция Райнланд-Пфалц учредява през 1992 г. наградата „Елзе Ласкер-Шюлер“ за драматургия.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.